

[Lysholt Hansen.]

kr., altså 15 milliarder kr.s stigning på 3 år eller 57 pct.s stigning på 3 år.

Hvis jeg nu ville være lige så demagogisk som det konservative folkepartis nye politiske ordfører, medlem af finansudvalget hr. Hans Kjær, var, da han forleden dag talte for 250-konservative erhvervsdrivende, så ville jeg sige nogenlunde sådan til befolkningen: ja, kære venner, heraf kan I se, at forskellen på en socialdemokratisk og en venstre-konservativ-radikal regering, det er altså en gennemsnitlig stigning i statens indtægter på 5 milliarder kr. årligt; så meget mere koster det at have et borgerligt styre — hvis jeg ville være lige så demagogisk. Ved den lejlighed sagde hr. Hans Kjær ifølge det konservative blad Vor Tid af 7. marts følgende:

„Statens udgiftsstigninger er i denne regerings tid dæmpet med 2 milliarder kr.

Ingen af besparelserne på de 2 milliarder kr. er blevet vel modtaget af oppositionen. Tværtimod har vi været præsenteret for socialdemokratiske krav om udgiftsforøgelser på 3 milliarder kr. Over for dem, der påstår, at de ikke erkender forskellen på regeringerne før og nu, vil jeg hævde, at alene her er en forskel på 5 milliarder kr. inden for disse 3 år. Det kan da ikke være uvæsentligt, når man skal bedømme erhvervenes muligheder.“

Så mange var hr. Hans Kjærs ord. Hvis jeg havde deltaget i det møde, så tror jeg nok jeg ville være blevet meget chokeret over en sådan nedvurdering af tilhørernes egen bedømmelsesevne, for det er demagogi, akkurat som det ville være det, hvis jeg ville vove at påstå, at denne regering bare kynisk har ladet udgifterne stige, ud fra et ønske om at lade dem stige, med 5 milliarder kr. Sådan kan man ikke føre politisk propaganda.

Det er udtalelser af denne art, der får os til at reagere så skarpt, som vi har gjort i betænkningen, over, at man endnu efter 3 års forløb bliver ved med at forsøge at stikke befolkningen blår i øjnene med hensyn til, hvor dygtig man er til at spare. I stedet for at sige åbent og lige ud, at statens udgifter i det kommende år stiger med godt 4 milliarder kr. og indtægterne med godt 5 $\frac{3}{4}$ milliard kr., så prøver man at skjule disse kendsgerninger — det er jo kendsger-

ninger, så store er stigningerne på det finanslovsforslag, vi behandler — ved at give sig til at snakke om, at man har i år gennemført besparelser på 500 mill. kr. Man spørger uvægerligt finansministeren: besparelser i forhold til hvad? Da finansministeren jo først netop har forladt forsvarsministeriet, skal jeg blot bede ham forklare mig og befolkningen, hvorledes en besparelse i hans tidligere ministerium på 33,6 mill. kr. — det er det beløb, forsvarsministeriet står opført med i spareplanen — harmonerer med, at driftsudgifterne stiger fra 2.065 mill. kr. i år til 2.235 mill. kr., altså stiger med 170 mill. kr., og materielinvesteringerne stiger fra 360 mill. kr. til 394 mill. kr. eller med 34 mill. kr., alt sammen efter at man har lavet besparelser på 33,6 mill. kr.

Trods den besparelse, som man siger at forsvarsministeriet har gennemført, stiger altså blot disse to konti med ikke mindre end 200 mill. kr. Kan det ikke glæde et konservativt hjerte, så må det da kunne glæde ethvert radikalt at kunne rejse land og rige rundt og sige, at vores regering har i år sparet 34 mill. kr. alene på 2 konti under forsvarsministeriet. Udgifterne er godt nok på de samme 2 konti alligevel steget med 200 mill. kr., men alligevel: vi har dog sparet 34 mill. kr., selv om udgifterne er steget 200 mill. kr. Det er en mærkelig facon.

Jeg spørger finansministeren, om han ikke ville have følt sig meget bedre tilpas — det tror jeg, med det kendskab jeg har til ham — hvis han som forsvarsminister blot havde sagt: jeg skal på disse to konti bruge 2.630 mill. kr. for at kunne gennemføre et forsvarligt forsvar, som jeg har påtaget mig ansvaret for, i stedet for at komme stikkende med følgende oplysning: når jeg nøjes med at bruge 2.630 mill. kr. til disse formål, så har jeg, forsvarsministeren, bidraget til spareplanen med 34 mill. kr. Hvem skal forstå, at det er en besparelse?

Hvem har fastlagt det udgangspunkt, i forhold til hvilket forsvarsministeren har sparet de 34 mill. kr.? Er det ikke forsvarsministeren selv? Er det ikke hans, og er det ikke regeringens ansvar, at fastlægge udgangspunktet for besparelserne?

Da den såkaldte spareplan var indarbejdet i finanslovsforslaget ved dets fremsættelse her i tinget, har vi og folketinget ikke haft noget kendskab til udgangspunktet for